

Kära vänner i Linköpings stift!

När nu julen närmar sig vill jag ta tillfället i akt att önska er allt gott med vila och rekreation. Julen är en av våra starkaste högtider. Ett nyfött barn i en krubba, fattiga herdar som drabbas av ett under mitt i natten, visa män ledda av stjärnhimlen, en familj på flykt undan förföljelse.

Vi behöver våra bibliska berättelser att spegla oss i. De berättar om Gud mitt ibland oss och öppnar upp för förundran, inspiration och tröst. De låter oss ana att Någon finns vid vår sida också när ingen tröst tycks finnas.

I en osäker och skiftande värld behöver vi leva nära våra källor. När vi möter Jesus i Bibelns brokiga berättelser, i börens djupandning och i samtalen om tro och liv kan vi ana vad som är väsentligt och centralt. Vi känner igen det djupast mänskliga och ser Guds ansikte mitt ibland oss.

Vi får vägledning i en svårnavigerad värld, vi prövar oss fram tillsammans med Jesus. I traditionell kristen tro kallas detta ”efterföljelse”, att gå tillsammans med Jesus, att se hans perspektiv och utföra handlingar inspirerade av honom. Likt träden behöver vi livets vatten för att leva. Ju torrare samhällets jord blir på goda mänskliga värderingar desto djupare måste rötterna vara för att hämta upp det friska vattnet. Ju mer det blåser desto djupare behöver rötterna vara för att vi inte ska blåsa omkull.

Om kyrkan tappar kontakten med sina källor tappar vi både fotfästet och rösten. Vi blir rotlösa i tillvaron och ointressanta som samtalspartners. Men när vi har kontakten med källorna har vi mycket både att både säga och göra.

En parallell är för mig den befrielseologi som utvecklades i Latinamerika under 60- och 70-talet. När samhällsklimatet var som mest outhärdligt, exploderade bibelläsandet. Men det var inte en navelskådande läsning, utan en utmanande och befriande bibelläsning. Man läste tillsammans och ställde frågor: Hur ser vårt samhälle ut? Hur har vi/de mest utsatta det? Hur verkar Gud? Vad säger texterna? Hur behöver vi se på varandra och leva tillsammans idag?

Frågorna om hur vi kan vara både öppna och tydliga i ett polariserat samhälle hör samman med vår lyhörddhet inför den Gud som kommer oss till mötes igen och igen. Bibelns texter blir speglar inte enbart för individen, utan för kyrka, församling och värld. De berättar om hur vi kan förstå och ana Gud i världens myller och vända.

Vad händer då när vi söker oss närmare Jesus i efterföljelse? Jag ser det som att vi finner hållbara perspektiv på livet. Vi möter nåden. Vi får mod och kraft att stå upp – och stå fast vid det vi tror på. Vi vågar ställa utmanande frågor och inbjuda till ett öppet och generöst rum för dialog om människovärdet, över ideologiska gränser och religionsgränser, därför att vi är trygga i det vi är, tror och har. Kanske upptäcker vi i samtalen att Jesus är före oss i det främmande, i det sårbara, i det obekväma, i det utmanande, att Jesus möter oss i den andre.

Så när vi i bönen möter Jesusbarnets blick, och han ser på oss ur krubban, får vi likt Maria, Josef, herdarna och de vise, ödmjukt böja knä, men också resa oss och frimodigt gå ut i världen – även om vi inte säkert vet vägen. Ja, vi får leva, sjunga, be, skratta och gråta julens berättelser, för Gud är mitt ibland oss och livet i världen är Guds gåva till oss.

Gud välsigne er alla!

Martin Arlin

